UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 807. Leonis Pap. III. Annus 12. Caroli Magni 7. Nicephori 6. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

Nec non Pantaleonis oſſa raptim
*Tollunt cuncta ſimul, ligantq́; * pennis,* (* pennis)
Conſcendunt celeres ratem paratam,
Nec ſæui metuunt pericla Ponti,
Egreſſis Arelas opimas portu
Occurrit placido, ſinuq́; læto
Feſſos excipit, ac fouet benignè.
Hac mox cùm audijt optimum ſacerdos
Lugdum placidam tenens cathedram,
Sanctorum eximio calore flagrans,
Intendensq́; ſacris vbiq; rebus
Ledradus ſpecimen, decusq́; Cleri,
Orat, poſtulat, impetratq́; raptim,
Vt ſanctiſſima Martyrum piorum
Noſtris mœnibus oſſa conderentur,
Lugduni ad placidam Ioannis aram
Qui Christum vitrea rigauit vnda.
Illic cum ſocijs honore claro
Florens inclyte Cypriane dormis.

Locupletæ ſunt tunc & Venetiæ eodem theſauro S. Cypriani reliquijs, quas Legati redeuntes à Carolo dono acceptas in patriā detulerunt, quibus à Venetis erecta eſt in Murano nobilis S. Cypriani memoria, quę hactenus perſeuerat. Ex Adone autē corrigitur Sigebertus, qui tranſlationem corporis S. Cypriani necnon Primi & Sperati Scillitanorum factam dicit anno octingēteſimo ſecundo.

IESV CHRISTI
Annus 807.

LEONIS PAP. III. Annus 12.	CAROLI MAGNI 7. NICEPHORI 6.	IMPP.

I. SARRACENI SVO DAMNO IN S. NICOLAVM PECCANT

DECIMAQVINTA inchoatā Indictione incipit annus Redemptoris octingenteſimus ſeptimus, quo Aaron Sarracenorum Princeps in Oriente, dum comparatā validā claſſe Rhodum peſſumdat & Miram Lyciæ ciuitatem aggreditur, & arcam reliquiarum ſancti Nicolai diſijcere parans, in aliam in locum eius ſuppoſitam irruēs, ipſam contriuit, qui ſic illuſus dedit tamen nihilominùs pœnas prauæ eius animi voluntatis: ſiquidem turbinibus agitatā claſſe, & diſiectā, fluctibus marinis magna ex parte obruta eſt, vixque ipſe præter ſpem euaſit incolumis, pœnitens facti, quòd magno ſuo damno diuina temerario auſu tentâſſet.

Quo pariter anno Nicephorus iniquitates cumulans, ad preterita ſcelera hoc adiecit, vt quærens vxorem Stauratio filio ſuo, Theophaniam cognatam Irenes defunctæ Imperatricis alij deſponſatam viro, ipſi coniunxerit, reliquas verò duas virgines cæterarum pulcherrimas inter alias ad delectum quæſitas homo turpiſsimus factus ludibrium cuncto populo deflorauerit: cruentauit verò ciuitatem ſanguine nobilium ciuium, qui aduerſus eum pro vindicanda Republica conſpirâſſent, hæc Theophanes pluribus hoc anno ſexto Nicephori, menſe Ianuarij, affirmat.

II. CONSPIRATORES IN NICEPHORVM MALE MVLCTATI.

Menſe autem Februarij (ſubdit Theophanes) *ſimultatem excogitantes aduerſus Nicephorum Imperatorem multi ex proceribus Arſatium Quæſtorem & Patricium virum pium & rationabiliſsimum elegerunt. Quod cùm multiformiter Nicephorus cognouiſſet, ipſum quidem caſum ac tonſum monachum fecit, & exilio relegatum in Bithyniam miſit, reliquos autem cædibus & tonſuris & publicationibus inſuper & exilijs ſubdidit, non ſolùm mundialis vitæ participes, ſed & Epiſcopos & monachos, necnon & maioris Eccleſiæ Syncellum, & Sacellarium, & Chartophylacem, viros venerabiles & reuerentiā dignos.* hæc Theophanes hoc anno ſexto imperij ipſius. Ita Nicephorus nouis ſemper occaſionibus, quas haud inuitus captabat, acriùs & acerbiùs ſemper ſæuijt.

III. SARRACENI MA[illegible]

Hoc eodem anno (vt attingamus res Occidentis) *aduerſus Mauros Carolus ſub Duce Burchardo claſſe immiſſā in Sardiniam atq; Corſica aduerſus eos pugnauit, atq; iterum profligauit, qui idem Sarraceni & alij eo loci pugnando talia paſſi [illegible] infortunia ea ex cauſa ſibi contigiſſe noverunt, [illegible] quòd anno ſuperiori pyraticam exercentes in Pantellaria inſula ſexaginta monachos captiuos duxerunt in Hiſpaniam ac vendiderunt, quorum aliquos poſteà Carolus Magnus ſua liberalitate redemit, qui in priſtinum locum ſunt reuerſi.* hæc auctor [illegible] poris ſcribens Annales, à quibus Regino & alij.

Porrò idem Carolus Magnus ſicut armis, ita & religione pollens, hoc anno (vt auctor eſt Sigebertus [illegible]) colligi fecit lectiones ſuis quæque temporibus [illegible] ait enim: *Carolus Imperator per manum Pauli Diaconi [illegible] optima quæq; de ſcriptis Catholicorum Patrum, lectiones [illegible] feſtiuitati conuenientes per circulum anni in Eccleſia legendas [illegible] ilari fecit.* hæc ipſe. Sed etiam ad hæc ipſa [illegible] Eginhardus, qui fuit illi à ſecretis, in vita ipſius Caroli [illegible] ait: *Legendi atq; pſallendi diſciplinam diligentiſsime emendauit, erat enim vtriuſque admodum eruditus, quamquam ipſe nec publicè legeret, nec niſi ſubmiſſe & in commune cantaret.* [illegible] iam iiſdem fermè temporibus collectionem idem Carolus ad componendos bonos mores regularium [illegible] rum, de qua eſt mentio in Capitularibus eiuſdem Caroli Imp. verbis iſtis:

Quia verò canonica profeſſio à multis partim ignorantiâ, partim deſidiâ dehoneſtabatur: operæpretium duximus, Deo annuente, apud ſacrum conuentum ex dictis ſanctorum Patrum, [illegible] dimenſis pratis quoſdam vernantes floſculos carpendo, in [illegible] vitam canonicorum & canonicarum congerere, & [illegible] ſanctimonialibus ſeruanda contradere, vt per eam canonica [illegible] abſq; ambiguitate poſſit ſeruari. Et quoniam [illegible] nentiam ita etiam laudibus extulit, vt [illegible] ad eam [illegible] uandam perenniſceret: ſtatuimus vt ab omnibus in cælum [illegible] te degentibus indubitanter teneatur, & [illegible] non ca, ſiue à ſanctimonialibus canonicè degentibus [illegible] ſeruetur. hæc Carolus. Quibus & intelliges quomodo [illegible] re ſe ſoleret in promulgādis legibus Eccleſiæ [illegible] nimirùm vt nihil ageret Epiſcopis inconſultis, [illegible] in Concilijs congregatis, quibus & porrigere ſolet quæ cuperet obſeruari, vt antequàm in publicum [illegible] ab Epiſcopis probarentur, ſed & ſi res grauior eſſet, [illegible] conſulerent Romanum Pontificem cuius auctoritate [illegible] ti faciebat, vt etiam partitionem Regni in filios factam confirmari atque ſubſcribi voluerit eiuſdem manu Pontificis, vt ſuo loco ſuperiùs dictum eſt.

Intereà Ludouicus Caroli filius, cui à patre anno ſuperiori Aquitaniæ Regnum eſt traditū, [illegible] lapſam Chriſtianam diſciplinam reſtituere [illegible] ctiſque in ea prouincia pluribus monaſterijs, [illegible] ſpiritualium aquarum irriguo tamquam alterum Dei paradiſum. De his enim hæc huius ſæculi ſcriptor [illegible] ſimus iſta habet:[b] *Et Regi quidem ab ineunte ætate, [illegible] quàm maximè circa diuinū cultum & ſanctæ Eccleſiæ [illegible] rem poſſimus incitabatur animus, ita vt non ſolùm Regem, ſed [illegible] opera potius eum vocitarentur ſacerdotem.*

Nam totius Aquitaniæ qui videbatur clerus, [illegible] deretur (vtpotè ſub tyrannis agens) magis equitationi, bellicæ exercitationi, miſſilium librationi, quā diuino cultui operā dare nouerat. Regis autem ſtudio, vndecumque adductis magiſtris, tam legendi quàm cantandi ſtudium, necnon diuinarum & mundanarum intelligentia litterarum citiùs quàm credi poterat [illegible] tamen affectu illorum ducebatur qui ſua pro Domino [illegible] relinquentes, contemplatiuæ cupiebant [illegible] antequàm Aquitania ſub eo regnaret, collapſus erat [illegible] modi ordo. At ſub eo adeò coaluit, vt etiam ipſe [illegible] volo animi imitari geſtiens memorabile exemplum, [illegible] Theoricæ comprehendere mereretur culmina vitæ. Sed [illegible] ne compos fieret, obſtante ſe præbuit refragante patre, [illegible] nimæ motui voluntatis, quæ tanta pietatis [illegible] ra ſolius ſalutis deliteſcere, ſed potius per eum, & ſibi & multorum ſalutem adoleſcere.

Et quidem multa, vt dictum eſt, ab eo ſunt in eius dicione [illegible] rata, nouo ædificata monaſteria, ſed præcipuè hæc, monaſterium [illegible] S. Philiberti, monaſterium S. Florentij, monaſterium [illegible] monaſterium Concas, monaſterium S. Maxentij, monaſterium [illegible] nata, monaſterium S. Magnlosi, monaſterium [illegible]

naſterium

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

naſterium S. Sabini, monaſterium Maſiacum, monaſterium Nobiliacum, monaſterium S. Theotfridi, monaſterium S. Paſcentij, monaſterium Deſcræ, monaſterium Solemniacum, monaſteriũ Puellare S. Mariæ, monaſterium Puellare S. Radegundis, monaſterium de Vera, monaſterium de Vera in pago Toloſano, monaſterium Vadala in Septimania, monaſterium Aniana, monaſterium Galyna, monaſterium S. Laurentij, monaſterium S. Mariæ quod dicitur Nitubde, monaſterium Cauna, & cætera plurima, quibus veluti quibuſdam lychnis totum decoratur Aquitaniæ Regnum. Hoc enim exemplum non modò Epiſcoporum multi, ſed & laicorum quamplurimi æmulati collapſa reſtaurabant, & noua certabant monaſteria inſtituere, quod cernere oculis eſt. In tantum denique Reſpublicæ felicitatem Aquitanicæ profecerat Regni, vt proficiſcente quolibet Rege, vel in palatio reſidente, vix aliquis reperiretur ſe conquerens aliquid iniuſtè perpeſſum. Tribus enim diebus Rex per ſingulas hebdomadas rei iudiciariæ intererat, &c.

VII. Sed & Italia ſub Pipino Rege optimè per S. Adelhardum Abbatem diſpoſita eſt, quam anno ſuperiori Pipinus à Carolo Magno in partem acceperat, ita quidem teſtatur Paſchaſius [a] Ratbertus huius & ipſe temporis ſcriptor, qui & de Leone Papa eum Romæ excipiente iſta teſtatur: *Adelhardus vbi à domino Leone tunc temporis Apoſtolico tanto familiaritatis officio eſt ſuſceptus, vt neminem conſtiterit Francorum antea ſuſcepiſſe. Vnde noſtrorum quidam narrant, ſibi iocoſe dixiſſe animo: France, inquit, ſciendo ſcias, quia ſi te aliud inuenero quàm te credo, non vltrà neceſſe eſt Francorum aliquem huc venire, cui cedere debeam.* hæc ipſe.

IESV CHRISTI
Annus 808.

LEONIS PAP. III. Annus 13. — CAROLI MAGNI 8. NICEPHORI 7. IMPP.

I. REDEMPTORIS agitur annus octingenteſimus octauus primâ inchoata Indictione, quo Ioſeph Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, & Theodorus Studita eius frater, atque ſanctus Plato cum ſuis monachis detecti non communicare cum Patriarcha, aſſerentes ſe non communicaturos fore cum eo, niſi eiecto Ioſepho Oeconomo, qui coronauerat Theodotem pellicem quam ſuperinduxerat Conſtantinus: magnam ſuſtinuêre perſecutionem, quà de cauſa magnæ ſunt excitatæ turbæ in Eccleſia Conſtantinopolitana.

De his dicturi, primùm omnium per quem res detecta, & in lucem prodita ſit, dicendum: mox verò de cauſa ipſa erit agendum, num iuſta fuerit propter quam ſanctiſſimi viri iſti ſe à communicatione ſeparauerint Patriarchæ, & aliorum qui Ioſephum Oeconomum recepiſſent. Dè quibus ſingulis & alijs dicendum cùm ſit, recitandæ erunt ipſius Theodori quæ ad rem pertinent tunc ſcriptæ ad diuerſos epiſtolæ, quas numquam hactenùs Latinitas nouit, ſed nunc primùm ex codice Columnenſis bibliothecæ acceptæ atque Latinitate donatæ ſunt operâ & diligentiâ Sirmundi Pariſienſis Societatis Ieſu profeſſoris, cui tu Lector, ſicut & ego, ob tantum elargitum munus, benè preceris.

II. Qui primus rem occultam in apertum deduxit, atque tumultuari cœpit, fuit Logotheta Dromi, nobilis magiſtratus, qui conſiderans Epiſcopũ Theſſalonicenſem morantem Conſtantinopoli, plurimis diebus feſtis abſtinuiſſe ab Eccleſia, in quam conueniebat Patriarcha cum reliquo clero & populo, cauſam rogans, inuenit, ſe à Patriarchæ abhorrere communione, propterea quòd ipſe cum Ioſepho illo communicaret in ſacris, qui coronârat Conſtantini adulteram. Sic igitur re iam in apertum deductâ, quòd non eſſet amplius tempus diſſimulandi, Theodorus ipſe monuit monachos ſuos monaſterij Saccudionis hác ad eos ſcribens epiſtolam, quâ rei geſtæ ſeriem texuit. Sic enim ſe habet [b].

Fratribus qui ſunt in Saccudione.

Quamdiu tempus fuit diſſimulandi, & occultandi conſilium non communicandi cum Ioſepho Oeconomo, fecimus id ſtudioſè filij ac fratres, non metu correpti, quamuis peccatores ſimus, ſed diſpenſatoriè condeſcendentes, imitantesque quodammodo ſanctos Patres noſtros, quatenus & illi opportuno tempore & id obſeruãtes, ſubduxerunt ſeipſos tentationibus: partim quidem, vt infirmioribus & vexantibus parceret, partim vt aliquantulum remittentes, gubernatorum more, ſcopum ſuum poſtmodum attingerent. Poſtquam verò nunc Deo ſic viſum eſt, vt in apertum res prodiret, ſcribimus & ipſi. Quomodo autem? per Logothetæ Dromi interrogationem & Archiepiſcopi Theſſalonicæ *reſponſionem.*

III. *Sic enim ille: Cur hactenus (inquit) nobiſcum non communicas, nec cum Patriarcha, cùm tot dies feſti præterierint? Dic cauſam confidenter: Et confeſſus eſt & non negauit. Neque aduerſus pios Imperatores noſtros quicquam habeo, neque aduerſus Patriarcham, ſed aduerſus Oeconomum, qui adulterum coronauit, ideoque depoſitus eſt ſacris canonibus. Ad hæc Logotheta: Pij Imperatores noſtri te opus non habent, nec Theſſalonicæ, nec alibi. Poſt hæc verba nec reſponſum amplius datum eſt, nec interrogatio alia propoſita, cùm elapſi ſint dies tredecim, niſi quòd litteras miſimus ad dominum Simeonem, quas iſtis inſerimus, vt totius rei naturam cognoſcatis. Peruenit autem res ad Patriarchæ aures, & totius fermè ciuitatis. Et ſunt ſanè multi qui nobiſcum aſſiguntur & conſentiant, ſed nocturni Dei cultores, qui in ſole libertatem oſtendere non poſſint. Nos verò, filij & fratres, fiduciâ in Deum nixi, & veritatis fundamento, ipſoque adeò præterito, & palam agnito iniuſtitiæ euentu, in ijs quæ mundus vidit circa adulterum eiuſque adiutores; immobiles in mandato, paternisque canonibus inſiſtamus, nec prodamus pietatem, neque adeò deſtruamus quæ per exilij conſtantiam rectè ædificauimus, ne legis præuaricatores videamur, diuinæ autem legi innixi vincamus, vt antè vicimus, omnia optantes, omnia ſuſtinentes, ſi permiſerit Deus, potius quàm vt illius eorumque, qui cum eo ſacrificant, communionem attingamus, quo ad priuetur, depoſitus miniſterio.*

IV. *Multa igitur blaterabunt homines, illudentque & irridebunt, quodque grauius eſt, ex ijs qui eiuſdem ſunt habitus, ordinis eiuſdem, & qui amici eſſe videntur, non pauci. Sed nouum nihil. Scriptum eſt:* [c] *Inimici hominis domeſtici eius. Et ſi lenocinati ſunt, ſeruieruntque adulterinis nuptijs, vnà ederunt, vnà biberunt, & calamum tinxerunt in exilium noſtrum. Sed Dominus qui tunc exurrexit in vltionem legis ſuæ, & adulterum quidem Regnum cæcitate perfregit, ſotios autem ignominiâ perfudit, ſicut ſacerdotes Baal; nos denique humiles præter ſpem ad monaſterium noſtrum reduxit: Ipſe idem nunc adeſt, & ipſe quamuis ad breue ſpacium permiſerit iterum nefariam coniunctionem; attamen rurſus improbare dignatus eſt lætitiam adulteros copulantium & amantium Nazaræorum, per æquiſſimum iudicium piorum imperatorum noſtrorum, qui reddiderunt poſt mortem adulterum legitimæ coniugi ſuæ, adulteram appellantes eam quæ mœchata fuerat, & prolem eius adulterinam exhæredem relinquentes tamquàm illegitimam & iniuſtam, vt ipſimet affirmârunt me audiente, iuxta leges Romanas.*

V. *Et tamen qui ſcelus patrârunt non ſe abdunt, nec latebras quærit, qui in ſacris precibus in coniugum coronatione vſitatis aduerſus ſanctum Spiritum blaſphemauit, ſed inſilijt felis inſtar in Eccleſiam Dei: rurſum incipit ſacra polluere, & iniquitatem iuſtitiam eſſe, probare nititur, & quod dici ſolet ſeipſum oſtendere Præcurſore ac Baptiſta ſanctiorem. Cùm tamen reprehenderit ille Herodis adulterium, & pro veritate mortem oppetierit; hic ſecundum Herodem adulterio patefactum & coronauit & amplexus eſt vſque ad mortem, non quidem verbis, ſed factis ipſis loquens & ducens erraſſe Ioannem Præcurſorem; qui iniuſtè & ineptè arguerit, mortuusque ſit. Quid autem Ioannem dico maximum omnium Sanctorum? Chriſto ipſi (quod temerarium eſt dictu) contradixit, repugnauitque, impio ore ſuo. Nam cùm adulterum vocet Chriſtus eum qui legitimam vxorem dimittit; adulteriumque peccatum ſit grauiſſimum homicidæ par, theſſalorumque & brutorum concubitui, venefico & idololatræ, vt docet canon diuini Baſilij: hic illum ad altare ducens, in tota populi corona impias illas contra Spiritum ſanctum voces edere auſus eſt: conſiderate quàm horrendas & abſurdas,* videlicet ex Rituali Libro in hunc modum.

VI. *Tu Domine, mitte manum tuam ex ſancto habitaculo tuo, & coniunge famulo tuo famulam tuam, connecte illos in mutuam concordiam: vni eos in carnem vnam, quos tibi placuit inter ſe copulari, honorabiles nuptias redde, immaculatum eorum thorum cuſtodi,*

Marginalia: VII. [illegible] — I. THEODORVS ET A[...] PA[...] [illegible] — II. RES QVO MODO IN APERTVM DEDVCTA. — THEODO. STVDITÆ EPIST. AD SVOS DE COMMVNIONE DENEGATA OECONOMO. — c Mat. 10. — SACER BI[...] VS BENE DICENDI — [a] [illegible] — [b] Theo. ep. [illegible] Cod. Column.